

els contes de

PEDAGOGIA

1. Medicina: La Laura i en Joan viatgen a Moçambic
2. Informàtica: La Laura i en Joan salven el MareNostrum
- 3. Pedagogia: La Laura i en Joan investiguen la pissarra digital**
4. Biologia: La Laura i en Joan es capbussen a les Illes Medes
5. Arqueologia: La Laura i en Joan descobreixen el món dels ilergets

La Laura i en Joan són dos infants amb poders màgics que de tant en tant participen en recerques superinteressants... Però la maga que se'ls va aparèixer dins de la llàntia màgica del museu els va fer prometre que només els farien servir durant un parell de dies...

3

La Laura i en Joan investiguen la pissarra digital

PEDAGOGIA

Generalitat de Catalunya
Departament d'Innovació,
Universitats i Empresa
Comissionat per a Universitats
i Recerca

R Recerca

Departament d'Innovació, Universitats i Empresa
Comissionat per a Universitats i Recerca
Direcció General de Recerca

Trobareu una guia didàctica i una col·lecció de materials per aprofundir diversos aspectes relacionats amb els contes a l'adreça següent:

www.gencat.cat/recerca/divulgacio

Autor: Josep M. López Madrid
Il·lustració: Montse Español
Edició: Xavier Gómez Cacho
Coordinació del projecte: Neus Sallés
Disseny i maquetació: Jordi Sales
Correcció: Maria Prieto

Assessora: Ester Casals, *Doctora en pedagogia*

Agraïm la col·laboració de Pere Marquès i el grup DIM.

Comitè editorial: Francesc Xavier Hernández Cardona, Olga Alay, Blanca Ciurana, Montserrat Giró, Joan Reixach, Glòria Vergés, Victòria Vidal.

© **2007** Josep M. López Madrid, sobre el text
© **2007** Montse Español Rodié, sobre els dibuixos
© **2007** Departament d'Innovació, Universitats i Empresa, sobre l'edició

Impressió: Novoprint

Dipòsit Legal: B.17611-2007

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni el seu tractament informàtic, ni la seva transmissió a través de qualsevol mitjà, bé sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per enregistrament o d'altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

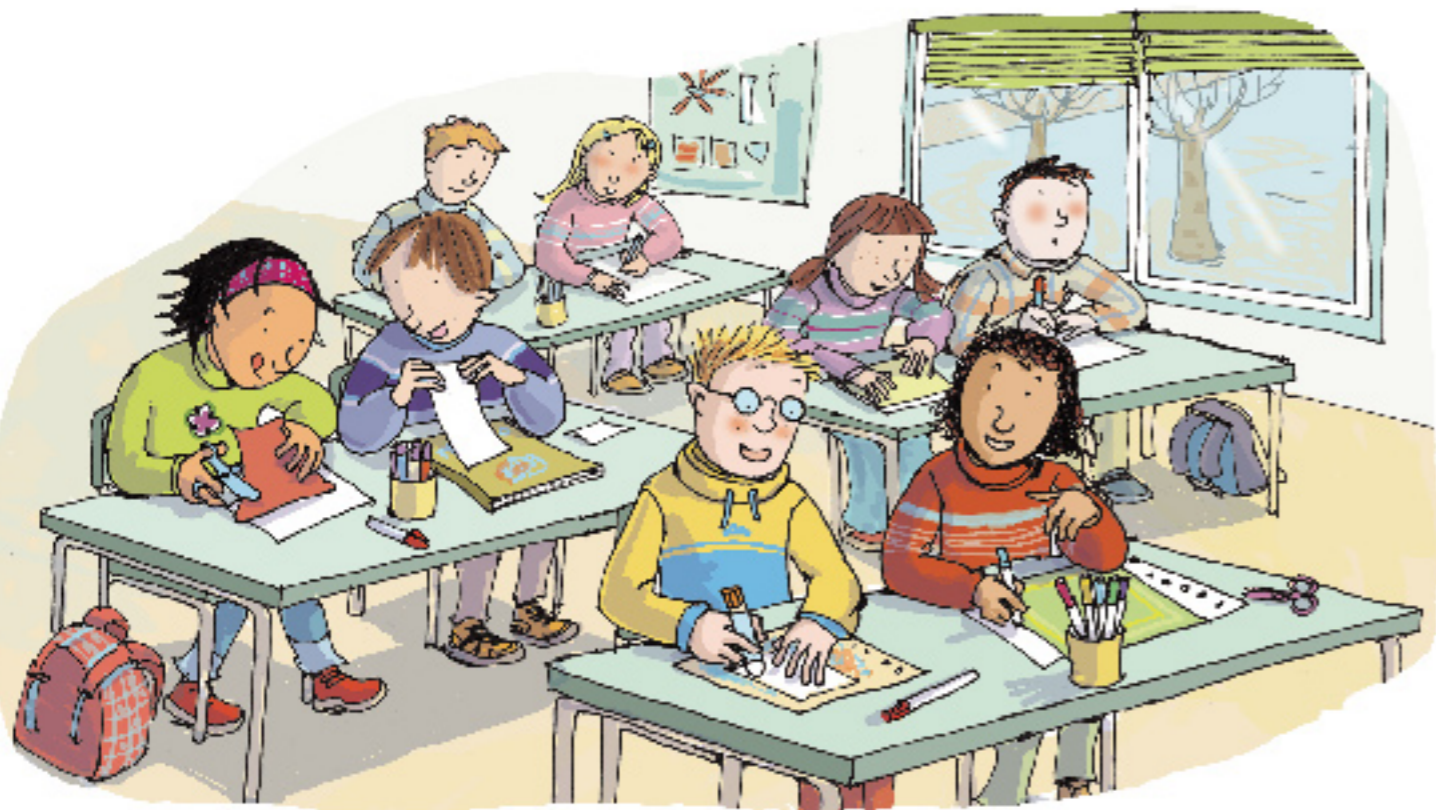
La Laura i en Joan

investiguen la pissarra digital

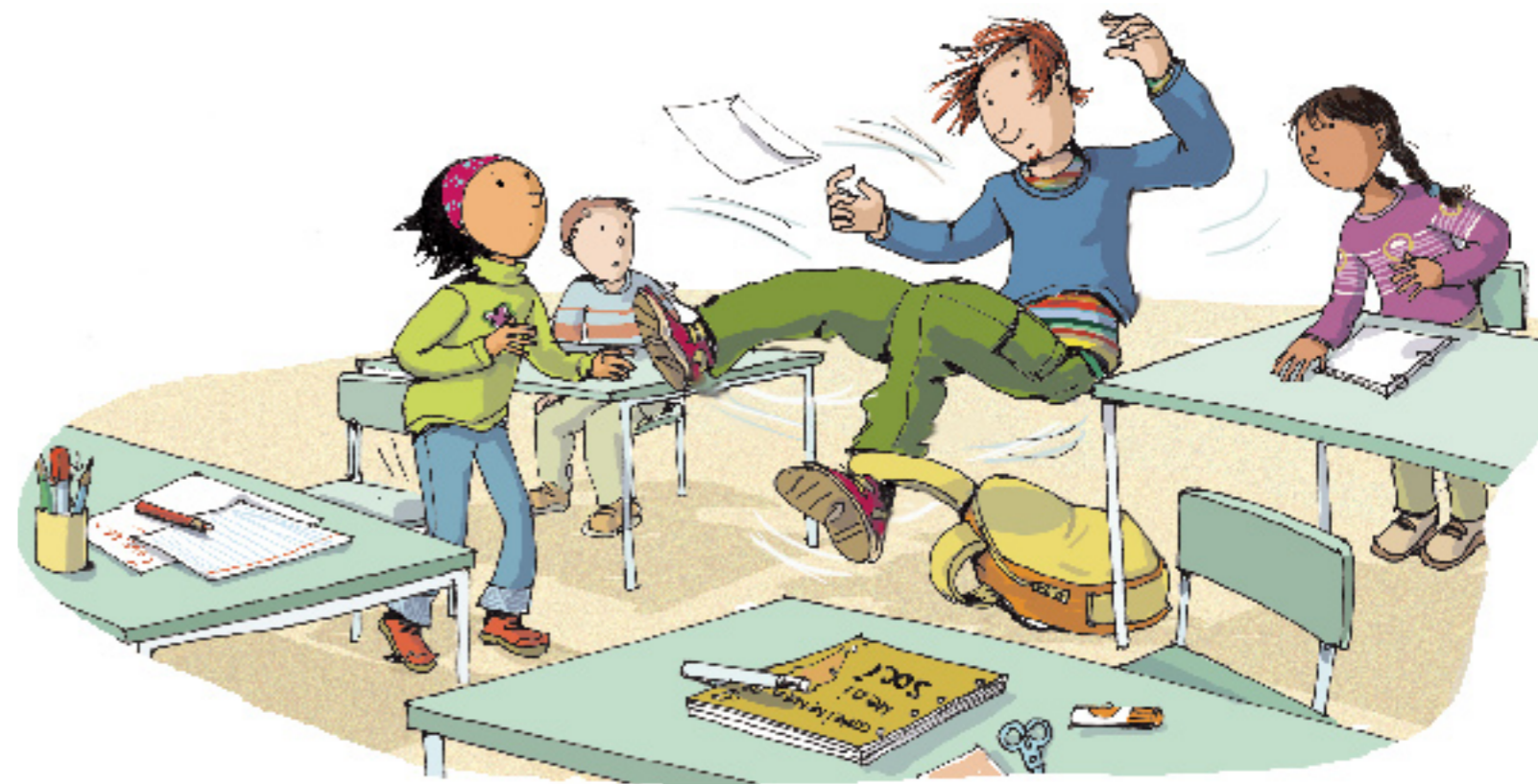
text de **Josep M. López Madrid**
il·lustracions de **Montse Español**

Era un dilluns de desembre, la tardor ja s'acabava. A la classe d'en Joan i la Laura, tothom estava pintant la portada dels àlbums. De sobte, van picar a la porta.
–Endavant! –van cridar tots alhora.

Era en Pep, un monitor del menjador de l'escola.
–Bon dia, vauets! Tinc una carta per a la Laura i en Joan –va dir allargant la mà on tenia el sobre cap a la Laura.
Tots estaven a l'expectativa, per això es van sobresaltar quan en Pep es va entrebancar amb la bossa de la Lídia i va caure de cul a terra.
Després de preguntar a en Pep si s'havia fet mal, en Joan i la Laura van sortir fora de la classe a llegir la carta.
–A veure de qui és... –va dir la Laura encuriosida.

–Mira! És de la Universitat –anuncià en Joan.
–I què volen que fem? –preguntà la Laura.
–Volen que els ajudem a fer una recerca de pedagogia –va contestar en Joan.
–Fantàstic! I diu que haurem d’anar a Tarragona a veure com funciona una pissarra digital! –exclamà la Laura mentre llegia la carta.
–També hem d’ampliar la nostra informació sobre la pissarra digital a la seva pàgina web –comentà en Joan.
Van anar cap a la biblioteca per començar la recerca per internet, però abans calia que posessin en marxa els seus poders màgics.

–Unim les nostres energies! Unim les nostres energies! Unim les nostres energies! –van dir agafant-se les mans.
–Ostres, Joan, no passa res! –cridà la Laura.
–Hem perdut els nostres poders màgics? –es va preguntar nerviós en Joan–. Ja deu haver començat el compte enrere? Com ho farem, si només tenim quaranta-vuit hores i no sabem si ja han començat a comptar?
–Ep! Em sembla que ja ho tinc –digué alleugerida la Laura–. Quantes vegades hem dit la frase màgica? –li preguntà.
–És clar, Laura, només l’hem dit tres vegades, i han de ser quatre –contestà en Joan.
I tot seguit van repetir quatre vegades la frase màgica, que els va donar els poders per aprendre més coses sobre la pissarra digital.

–Realment és com tenir una tele molt gran a la classe –comentà en Joan.

–Jo crec que és encara millor, perquè és com tenir un mirallet màgic on podem fer sortir qualsevol cosa que portem en un llapis digital o que trobem a Internet –comentà la Laura alçant una mica la veu.

–A veure, mirem quin és el seu primer objectiu: millorar la feina del professorat –digué en Joan assenyalant la pantalla.

–I el segon no està gens malament, eh? Diu: fer les classes més atractives i participatives per als nens i les nenes –explicà la Laura.

–Faltaria el tercer: fer més hores de pati! –sugerí en Joan rient.

Tan bon punt van tenir tota la informació, van sortir cap a Tarragona.

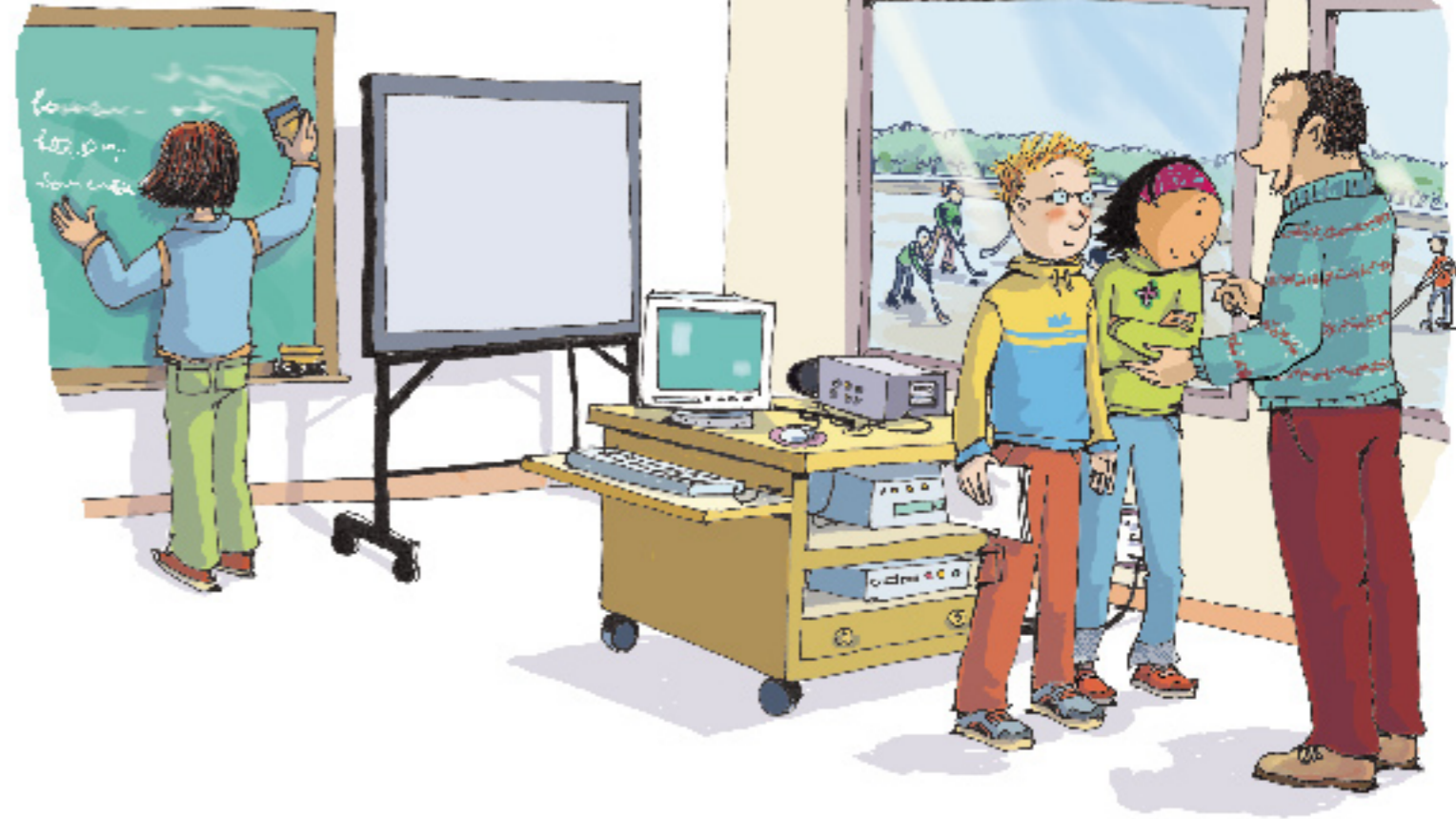
–On deia que havíem d'anar, la carta? –preguntà la Laura.

–A l'escola Enxaneta de Tarragona. Treu el mapa, a veure com hi hem d'arribar –demanà en Joan a la Laura.

–Mira, Joan, agafarem el metro fins a Sants-Estació i, des d'allà, un tren fins a Tarragona –explicà la Laura.

–A la carta hi havia la graella que hem d’omplir –digué en Joan.
 –Es força senzilla la nostra part de la recerca, no? Només volen que els diguem coses bones i coses dolentes de la pissarra digital –assegurà la Laura.
 –Potser no és la més complicada de les que hem fet, però tant com senzilla, Laura... –li rebuté en Joan.
 –Bé, potser tens raó –es féu enrere la Laura.
 –A més, pensa que si no recollim bé les dades la recerca pot fracassar –explicà en Joan amb veu seriosa.
 –És veritat, no ens hem de confiar. Si volem ser un pedagog i una pedagoga d’alt nivell hem d’estar al cas de tot –rectificà la Laura.

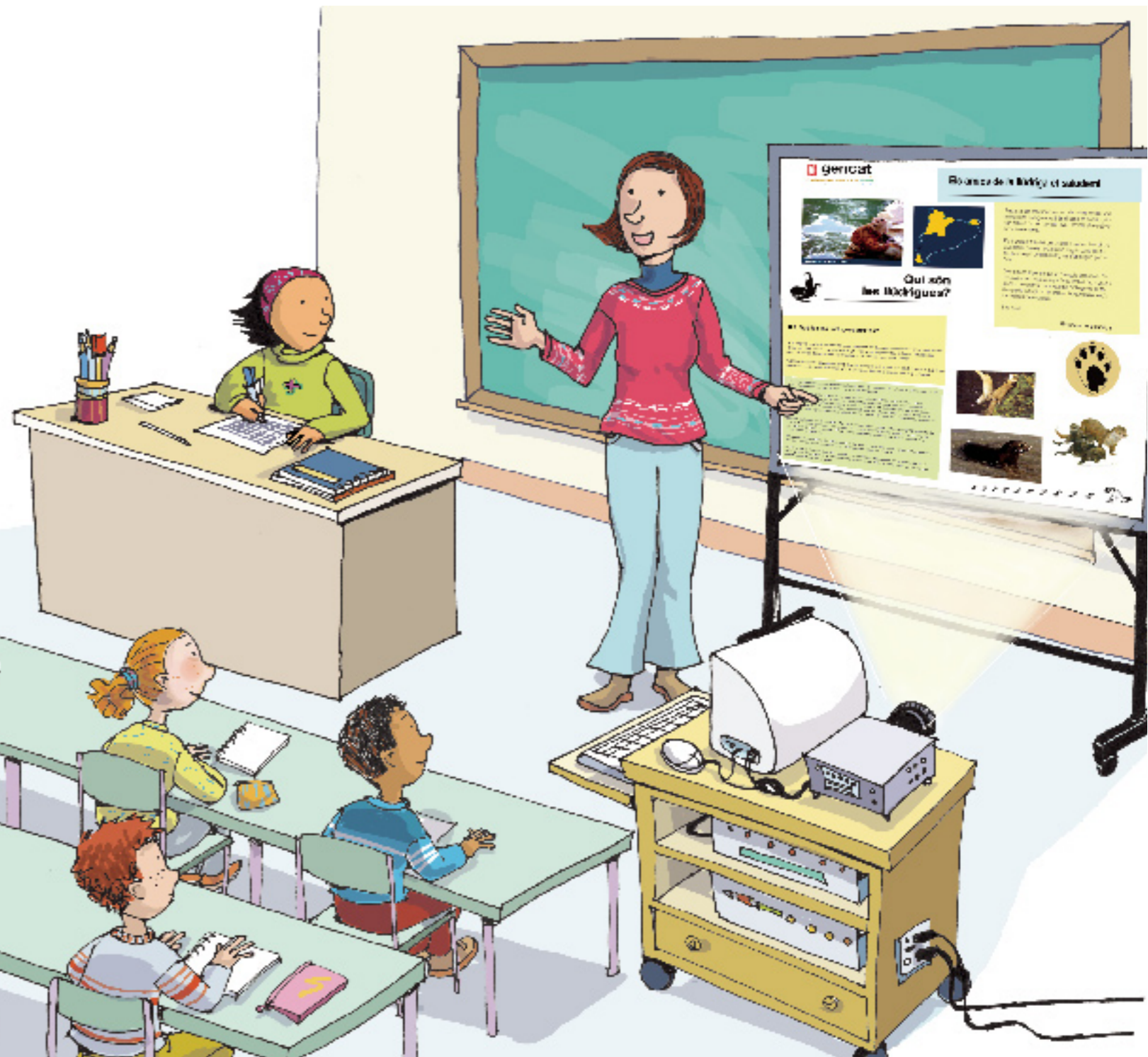

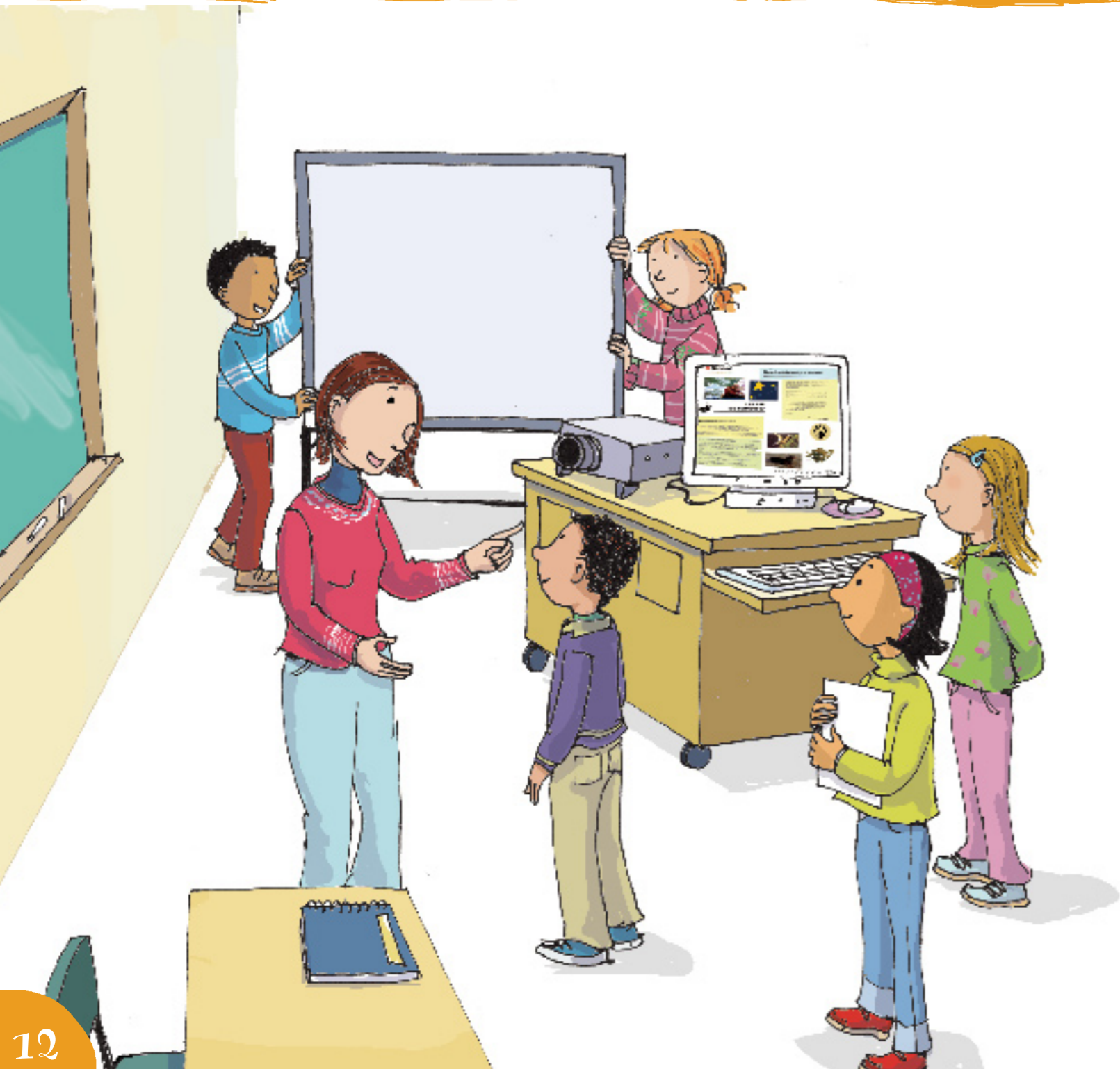
Quan van arribar a l’escola, el director els va rebre molt amablement i els va acompanyar a la classe on farien la seva part de recerca.
 –No t’encantis, Laura, i ara deixa l’hoquei per un altre dia –li digué en Joan–. Fem com hem parlat, tu t’encarregues d’observar com va la classe. Jo faré entrevistes a tres nens i a tres nenes.

La Laura va estar observant com feien la classe, i s'ho va passar molt bé perquè parlaven d'animals salvatges de Catalunya, i a ella li encantaven els animals! Però no eren uns animals qualssevol, sinó espècies protegides, és a dir, animals que s'han de protegir perquè en queden molt pocs a Catalunya.

Quan es va acabar la classe, la Laura va explicar a en Joan el que havia anotat:

–La veritat és que els nens i les nenes han estat molt atents. A més, jo crec que així ho entenen millor. La classe ha estat molt interessada, no han parat de fer preguntes. Al final, fins i tot, alguns companys i companyes ens han mostrat unes fotos que han trobat a internet.

Ara tocava a en Joan fer les entrevistes.

-T'agrada més fer classe amb la pissarra digital? -preguntà en Joan.

-Molt més -va respondre la nena.

-Per què? -hi tornà en Joan.

-Perquè podem veure moltes coses i fins i tot portar coses de casa per veure-les a la pantalla gran -s'explicà la nena.

-Hi trobes algun inconvenient? -s'interessà en Joan.

-Que de vegades l'internet no funciona i no la podem utilitzar -va respondre la nena.

Durant els dos dies que tenien de poders màgics van fer molta feina. Quan es van anar a acomiadar del director per tornar cap a Barcelona amb el tren el van trobar que parlava amb una dona.

–Veniu, Joan, Laura, us presento la Paquita, una mestra jubilada que havia estat a l'escola i que ens ha vingut a saludar –els explicà el director.

–Molt de gust, Paquita –digueren els dos.

–Ja m'ha explicat el director que col·laboreu en una recerca per a la Universitat. Que interessant! Suposo que ja heu pensat a preguntar al professorat la seva opinió sobre la pissarra digital, oi? –els preguntà la Paquita.

–I tant, Paquita... D'això... ho sentim però hem de marxar ràpidament, que si no perdrem el tren. Adéu i moltes gràcies per tot!

–s'acomiadaren a corre-cuita.

–Corre, Joan, que perdem el tren. Per cert, hem de prendre nota del comentari de la Paquita perquè els que continuïn la recerca tinguin en compte el professorat. Sort de la Paquita, perquè jo no hi havia pensat! –digué la Laura quasi cridant.

–Ja ho pots ben dir, Laura! No es poden fer les coses corrents, ja ens havíem deixat un aspecte molt important de la recerca –comentà en Joan.

–Ja veuràs quan expliquem als companys i companyes que hem visitat una classe amb un mirall màgic... Al·lucinaran! –va preveure la Laura.

–Segur que en Jordi i l’Alba voldran estudiar pedagogia. Els agraden tant, els nens i les nenes! –exclamà en Joan.

–I també els encanta la informàtica! Ben mirat, a mi tampoc no em faria res treballar fent recerca en pedagogia –confessà la Laura.

–I tant! Imagina’t treballar fent el que hem estat fent a Tarragona

–digué esbufegant en Joan mentre s’instal·laven a dins el tren per tornar a casa.

